

Sygn. akt VIII C 669/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 16 września 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko P. G.

o zapłatę

1. oddala powództwo,
2. zasądza od powoda K. W. na rzecz pozwanego P. G. kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 669/19

UZASADNIENIE

W dniu 5 lutego 2019 roku powód K. W. wytoczył przeciwko pozwanemu P. G. powództwo o zapłatę kwoty 746 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 36,53 zł od dnia 16 września 2018 roku do dnia zapłaty, 35,34 zł od dnia 15 października 2018 roku do dnia zapłaty, 197,91 zł od dnia 10 listopada 2018 roku do dnia zapłaty i 476,57 zł od dnia 10 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zamieszkuje na jego posesji na mocy ugody sądowej zawartej przez żonę powoda z pozwanym. Pozwany nie uiszcza opłat za energię elektryczną, pomimo wysyłanych rachunków i wezwań do zapłaty.

(pozew k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o jego oddalenie w całości zgłaszając zarzut spełnienia świadczenia oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wyjaśnił, iż do grudnia 2018 roku dokonywał opłat za energię elektryczną na konto (...) przypisane do S. G., w następstwie czego na koncie tym powstała nadpłata w wysokości 600 zł. W dniu 27 grudnia 2018 roku pozwany złożył do (...) wniosek o przeksięgowanie w/w kwoty na rachunek powoda, a następnie w styczniu i lutym 2019 roku uiszczył na rzecz dostawcy energii kwoty po 200 zł. Pozwany podniósł ponadto, iż wielokrotnie zwracał się do powoda z prośbą o udostępnienie faktur wystawianych przez dostawców mediów, jednocześnie informując go, że na bieżąco reguluje wszelkie opłaty. Powód nie udostępnił przedmiotowych dokumentów. W ocenie pozwanego nie wiadomo na jakiej podstawie oraz w jaki sposób powód dokonuje rozliczeń zużytej energii, przez co dochodzona w sprawie kwota nie poddaje się weryfikacji.

(odpowiedź na pozew k. 38-42)

Replikując na powyższe powód wskazał, iż po śmierci S. G. to on ponosi wszelkie opłaty za media. Odnośnie sposobu ustalenia należnych kwot wyjaśnił, iż są ustalane w oparciu o odczyt licznika oraz stawki z cennika zakładu energetycznego.

(pismo procesowe k. 74-75)

Na rozprawie w dniu 3 września 2019 roku powód nie stawiał się. Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości.

(protokół rozprawy k. 90-91)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 maja 2014 roku na mocy ugody sądowej S. G. oddała swojemu bratu P. G. do nieodpłatnego użyczenia, aż do końca życia, wydzielony 1 pokój, kuchnię, łazienkę i korytarz mieszczące się na parterze budynku usytuowanego na działce nr (...) położonej w miejscowości K., gm. N., z prawem do korzystania z mediów: elektryczności, gazu, wody, przydomowej oczyszczalni ścieków i wywozu śmieci. Pozwany zobowiązał się ponosić koszty zużytych przez siebie mediów, proporcjonalnie do zajmowanej powierzchni na podstawie wystawionych na S. G. faktur za media, wpłacając ustalone comiesięczne opłaty na rachunek bankowy użyczającej lub bezpośrednio do jej rąk.

(ugoda k. 76-77, okoliczności bezsporne)

Po śmierci S. G. zarząd nad przedmiotową nieruchomością przejął powód.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 26 maja 2018 roku pełnomocnik pozwanego, przy udziale stron dokonał oględzin podlicznika energii elektrycznej. Zgodnie z protokołem oględzin stan licznika OR-WE-501 kwn na dzień 26 maja 2018 roku wynosił (...),63.

(pismo k. 79, okoliczności bezsporne)

(...) S.A. wystawił na K. W. następujące faktury VAT:

- w dniu 29 czerwca 2018 roku nr (...) -2018 na kwotę 185,27 zł z okres od 18 maja 2018 roku do 21 czerwca 2018 roku (286 kWh),

- w dniu 30 lipca 2018 roku nr (...) -2018 na kwotę 82,71 zł z okres od 21 czerwca 2018 roku do 23 lipca 2018 roku (111 kWh)

- w dniu 30 sierpnia 2018 roku nr (...) -2018 na kwotę 73,82 zł z okres od 23 lipca 2018 roku do 28 sierpnia 2018 roku (94 kWh)

- w dniu 28 września 2018 roku nr (...) -2018 na kwotę 147,86 zł z okres od 28 sierpnia 2018 roku do 19 września 2018 roku (218 kWh).

(faktury VAT k. 50-53)

W piśmie z dnia 1 września 2018 roku skierowanym do pozwanego powód wskazał, iż zużycie energii elektrycznej w okresie od dnia 1 sierpnia 2018 roku do dnia 31 sierpnia 2018 roku wyniosło 47 kWh, a jej koszt to kwota 36,53 zł. W odniesieniu do trzech kolejnych miesięcy powód oznaczył zużycie energii na 35,34 kWh, 43,1 kWh i 81,1 kWh, a jej koszt na kwotę odpowiednio 35,34 zł, 28,31 zł, 53,27 zł. Powód wskazał ponadto (pismo z dnia 1 października 2018 roku), iż od dnia 1 października 2018 roku ustala stawkę za użytą energię cieplną na poziomie 100 zł za 1 GJ, a za użytą ciepłą wodę na poziomie 50 zł za 1 m³. Za październik 2018 roku powód naliczył z tytułu zużycia ciepłej

wody (2,418 m³) kwotę 120,90 zł, a za zużycie energii cieplnej (0,487 GJ) kwotę 48,70 zł. Za listopad 2018 roku z powyższego tytułu powód naliczył odpowiednio 127,10 zł (zużycie 2,542 m³) i 296,20 zł (zużycie 2,962 GJ).

Pismami z dnia 12 grudnia 2018 roku i 4 stycznia 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 674,48 zł z tytułu rozliczenia za okres od dnia 1 października 2018 roku do dnia 30 listopada 2018 roku: energii elektrycznej - 28,31 zł + 53,27 zł, energii cieplnej - 48,70 zł + 296,20 zł oraz zużycia ciepłej wody - 120,90 zł + 127,10 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 10, k. 11, pisma k. 15-18)

W piśmie z dnia 6 września 2018 roku pozwany poinformował powoda, że w dniu 4 września 2018 roku wpłacił 100 zł za zużytą energię elektryczną, co przewyższa żadaną z tego tytułu kwotę. Następnie w piśmie z dnia 13 listopada 2018 roku powód został poinformowany, że wszelkie należne opłaty za użytkowaną część nieruchomości zostały przez pozwanego opłacone.

(pismo wraz z dowodem nadania k. k. 60-61, k. 67-68, okoliczności bezsporne)

W dniu 27 grudnia 2018 roku pozwany złożył do (...) S.A. wniosek o przebiegowanie nadpłaty w kwocie 600 zł na konto powoda.

(pismo k. 49, okoliczności bezsporne)

W piśmie z dnia 21 lutego 2019 roku pozwany wezwał powoda do przedstawienia pełnego rozliczenia kosztów za media dla całej nieruchomości poniesionych przez powoda w 2018 roku wraz z kopiami rachunków/faktur oraz wskazania, w jakiej wysokości koszty te winny przypaść na pozwanego, a także, na jakiej podstawie została naliczona zaległość w wysokości 768,79 zł. Pozwany podniósł przy tym, iż w jego ocenie wszelkie koszty nie tylko zostały przez niego pokryte, ale z tego tytułu powstała nadpłata.

W odpowiedzi powód wyjaśnił, że wszelkie opłaty zostały naliczone w oparciu o wskazania zainstalowanych urządzeń pomiarowych i ustalony cennik.

Pozwany ponowił wezwanie w dniu 31 marca 2019 roku.

(pismo wraz z dowodem nadania k. k. 54-57, k. 58-59, k. 82, okoliczności bezsporne)

Pozwany uiścił następujące kwoty na rachunek (...) S.A.: 100 zł w dniu 3 lipca 2018 roku, 100 zł w dniu 4 września 2018 roku, 600 zł w dniu 3 stycznia 2019 roku, 600 zł w dniu 8 lutego 2019 roku.

(potwierdzenia przelewu k. 45-48)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości ani rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie,

ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. To zatem powód winien w przedmiotowej sprawie wykazać, że pozwany zużył energię elektryczną, ciepłą wodę oraz energię cieplną na określonym poziomie i z powyższego tytułu winien ponieść koszty w oznaczonej pozwem wysokości. Powinności tej powód nie zdołał sprostać. Z przedstawionych przez K. W. dokumentów (pismo z dnia 1 października 2018 roku – k. 17) wynika, że samodzielnie ustalił on koszt zużycia energii cieplnej oraz ciepłej wody, według bliżej nieokreślonych reguł. Powód nie wyjaśnił, czym kierował się kreując stawki na takim właśnie poziomie, w szczególności, czy znajdują one oparcie w stawkach ustalonych przez dostawców poszczególnych mediów. W konsekwencji ustalenia powoda uznać należy za całkowicie dowolne i nieweryfikowalne. Oczywiście jest przy tym, że jeśli powód samodzielnie wykonał daną instalację, czy też zakupił określone urządzenie, a następnie przykładowo poniósł koszt jego naprawy, to wobec braku stosownego porozumienia z pozwanym i treści ugody sądowej nie sposób przyjąć, iż pozwany ma obowiązek partycypować w powstałych w ten sposób kosztach. Nie może również ująć uwadze, że powód nie przedłożył żadnego dokumentu, który potwierdzałby zużycie czy to energii cieplnej, czy to ciepłej wody, na deklarowanym przez niego poziomie. Jednocześnie pozwany w pismach kierowanych do powoda, jak i w toku przedmiotowej sprawy, kwestionował wyliczenia powoda i wzywał do przedłożenia stosownych dokumentów je potwierdzające, które to wezwanie pozostało jednak bez odpowiedzi.

Analogicznie powód postąpił w przypadku kosztu zużycia energii elektrycznej. Wprawdzie powód podnosił, że posługiwał się cennikiem dostawcy energii elektrycznej, twierdzenia te są jednak całkowicie gołosłowne. K. W. nie przedstawił żadnego dokumentu wystawionego przez (...), z którego wynikałyby przyjęte przez niego stawki. Symptomatyczne jest przy tym, że powód przyjął całkowicie odmienne stawki dla poszczególnych miesięcy. I tak, dla sierpnia 2018 roku koszt zużycia 1 kWh wyniósł 0,77 zł, dla września wyniósł 0,93 zł, natomiast dla października i listopada wyniósł po 0,65 zł. Jednocześnie z faktur wystawionych przez (...), złożonych przez pozwanego, nie wynika, aby koszt zużycia energii w sierpniu i wrześniu 2018 roku różnił się od siebie. Powyższe dają podstawę do wniosku, że powód kreował sporne stawki w sposób całkowicie dowolny, wedle własnych nieznanych założeń. Powód nie wskazał ponadto, czy podlicznik zamontowany przy pomieszczeniu zajmowanym przez P. G. zakładał on sam, czy może zainstalował go zakład energetyczny, a także czy ów licznik posiada w ogóle legalizację. Brak jest również dowodów w postaci odczytów za poszczególne miesiące, które potwierdzałyby fakt zużycia przez pozwanego energii cieplnej w wysokości wskazanej przez powoda w kolejnych pismach kierowanych do pozwanego. Jednocześnie pozwany przedłożył dowody wpłat, z których wynika, że uiszczał on należności na rzecz (...) i to w wysokości znacznie przewyższającej żądanie powoda.

Podnieść wreszcie należy, że powód w ogóle nie udowodnił, że poniósł koszt z tytułu zużycia poszczególnych mediów, którego rekompensaty żąda na gruncie niniejszej sprawy.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, iż K. W. nie przedstawił wystarczających dowodów na poparcie swojego żądania. W niniejszej sprawie nie ulega zaś wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej w replice na odpowiedź na pozew. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. W przedmiotowej sprawie powód nie udowodnił zasadności i wysokości swojego roszczenia, w tym

sensie, że nie powołał wszystkich niezbędnych dowodów do wykazania swoich roszczeń w żadnym ze złożonych pism procesowych. W konsekwencji powództwo podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Powód, jako przegrywający spór obowiązany jest zwrócić stronie pozwanej koszty niezbędne do celowej obrony, na które składa się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.